

עלים

עלון שבועי משלחן מערכת מכון עלה זית

publish@alehzayis.com | 732.513.3466
alehzayis.com | fax: 732.865.7002

עלה חמדה

גדרי לא תחמוד

מתוך 'שיעורי חומש' מתורתו של הגאון רבי שמואל יהודה הלוי לוי זצ"ל

כתב הרמב"ם (פ"א מהל' גזילה ה"ט), כל החומד עבדו או אמתו או ביתו וכליו של חברו או כל דבר שאפשר לו שיקנהו ממנו, והכביד עליו ברעים והפציר בו עד שלקחו ממנו, אף על פי שנתן לו דמים רבים הרי זה עובר בלא תעשה שנ' לא תחמוד, ואין לוקין על לאו זה מפני שאין בו מעשה, ואינו עובר בלאו זה עד שיקח החפץ שחמד, כענין שנאמר לא כסף וזהב עליהם ולקחת לך, חימוד שיש בו מעשה, עכ"ל. והשיג עליו הראב"ד, איך כתב הרמב"ם שאין לוקין על לאו זה שאין בו מעשה, לא ראיתי דבר תמה גדול מזה והיכן מעשה גדול מנטילת החפץ, אבל היה לו לומר מפני שהוא חייב בתשלומין שהרי הוא כגזלן.

ונראה פשוט שהרמב"ם כתב דצריך ליקח החפץ רק משום שיעור ותנאי בהלאו, אבל לא דזה עיקר הלאו. וע"כ דעת הראב"ד הוא דגם משום תנאי מקרי יש בו מעשה, ולכן מטעם זה היה לוקה, אלא דחייב בתשלומין.

ויש לדון מדוע כתב הרמב"ם איסור לא תחמוד בהל' גזילה ולא בהל' גניבה. ונראה שחלוקים גניבה מגזילה ביסוד איסורם. דהנה איסור גניבה הוא המעשה לקיחה בערמה, ואיסור גזילה הוא ליגע בממון חברו. א"כ ודאי לא תחמוד אינו בכלל גניבה, דהא אין ביסודו מעשה גניבה, ועיקר הלאו הוא החמדה, משא"כ בגזילה דכל יסוד האיסור הוא ליגע בממון חברו, א"כ אף דמשלם אח"כ, ואף אם נתן לו דמים רבים, מ"מ הרי הוא נוגע ("טשעפעט") בממון חברו.

עיין בענפי ארז הל' גניבה בהקדמה (אות ג) שמביא שסופר לו הגר"ז אודות עובדא מגאון וצדיק אחד, וכמדומני הוא ר' נחומקע, שכשראה מרחוק שאחד נכנס לביתו כדי לגזול ממנו אחד מחפציו, קרא לעומתו הפקר הפקר. וביאר הגר"ז טעמו במה שאמר הפקר ולא מתנה, דנהי דבמתנה לא יעבור על איסור גזילה, מ"מ יעבור על איסור לא תחמוד, ובזה שהפקירו ניצל מאיסור לא תחמוד. ונראה בטעמו, דאיסור לא תחמוד הוא חמדה הבאה לידי מעשה ליקח מחבירו החפץ, ולכן ע"י שהפקירו אין החפץ בא ממנו דכבר אינו שלו, משא"כ ע"י מתנה עדיין בא ממנו.

ר' נחומקע ז"ל

עלה תורה

חלקן של הנשים בתורה

ע"פ ספר 'רחם תזכור' (חלק ב) מאת הרה"ג ר' ראובן שמעלצר שליט"א

כה תאמר לבית יעקב ותגיד לבני ישראל (שמות יט, ג). ופירש רש"י, לבית יעקב - אלו הנשים, תאמר להן בלשון רכה, עכ"ל. מבואר שיש ענין פרטי בקבלת התורה של נשים ויסוד שייכותם לתורה. ונראה כלליות הענין, דהנה איתא בגמ' [שבת קי"ח, ב'] מימי לא קריתי לאשתי אשתי אלא לאשתי ביתי. והביאור, דהנה ידוע שהאשה יוצרת את ה"בית" של בעליה ובוניה, כדאמר' בגמ' [ברכות י"ז, א'], "נשים במאי זכיין, באקרוי בנייהו לבי כנישתא ובאתוניי גברייהו בי רבנן ונטרין לגברייהו עד דאתו מבי רבנן".

מעתה נראה בהגדרת תפקידם הכללי של האיש והאשה בגידול בניהם, כי האב הוא המלמד את התורה עצמה כדכתיב ושנתם לבניך, וכתוב והודעתם לבניך, ואילו תפקידה של האם להשריש את ה"כבוד" של התורה.

והביאור, דהנה הנפש אקרי כבוד, והיינו שעצמו וחיותו של אדם הוא הכבוד. וידוע שעצמותו של אדם הוא "חלק אלוך ממעל" דהיינו אור כבודו ב"ה שנטוע בנו במעמד הר סיני, והוא מציאותה של התורה שנתקעה בנו ונהיה עצם "זהותינו". וזהו שהנפש נקראת כבוד, כי "כבוד-עצמי" זה היינו עצם החיים.

ואמר מו"ר הג"ר משה שפירא זצ"ל בשם האלטר מסלובדקה דאילו יוסר כל צד כבוד-עצמי מן האדם, מוכרח שימות, כי הכבוד הוא כל חיותו, ואם אין בו כבוד אין כאן חיים. ונמצא שהכבוד שהוא עצם החיות היינו כבודו ית' שנתגלה במעמד הר סיני ונעשה עצם ה"זהות" שלנו, והוא ה"חיי עולם נטע בתוכינו". ולאור האמור זהו הכבוד של תורה אשר ע"ז אמרו אורייתא וישאל חד הוא, והרי סוד "אורייתא" ע"ש ה"אור" דהיינו עצם המציאות של אור כבודו ב"ה, וזהו הכבוד שהוא עצם החיות שלנו.

מעתה נשכיל להבין שהרגשת כבוד האדם וערכו האמיתי נטוע בנן מצד האם, כי אין לה מצות לימוד, אלא דשייכא אל האור גם בלי העמל ויגיעה בתורה, כמו שכתב המהר"ל (דרוש עה"ת). ואמנם הדבר ידוע גם בפועל ובחיצוניות הענין, דהנה עצם תפקידה של האם הוא לאהוב את הבן, וכמו שאמרו חז"ל שיחס האהבה והכבוד אל האם מושרשים בבן יותר מאל האב, ומה"ט הוצרך קרא להקדים את האב לענין כבוד ["כבד את אביך ואת אמך"] כדי לחדש לן שגם בו יש דין כיבוד.

וענין האהבה הוא שניתן לבן ההרגשה שיש לו ערך, דכיון שהוא אדם הראוי להיות נאהב ע"כ שיש לו חשיבות, וע"י האהבה יוצרת לו "בית" ותפיסת מקום בעולם. ונמצא שתפקידה של האם להעניק ערך החיים האמיתיים והוא הכבוד הנצחי שנתקע בנו במעמד הר סיני, עד שמכח זה מסוגל ללמוד את התורה ע"י האב.

ובהאי עניינא אזכיר דברי מו"ר הגאון ר' משה שפירא זצ"ל, שאמר פעם לענין מה דהאידינא מצינו שהנשים לומדות מפרשי התורה בעיון אף שאמרו ז"ל דכאילו מלמדה תפלות. והגיב בזה, דאה"נ שנשים פטורות מת"ת, אך בכבוד התורה מחוייבות, עכ"ד. והיינו, דבעוד שבדורות קודמים היו קולטות מעלת ערכה של תורה מהבית עצמה, בזמנינו א"א שתעריכו כבודה של תורה זולת ע"י שתראו בעצמן את יופיה מתוך פנימיות הלימוד גופא, ונמצא שהדבר פשוט שאין לימוד הנשים לתכלית ידיעת תורה כ"א להגיע לכבודה של תורה שהוא חלקם.

הג"ר משה שפירא עם הגרא"ל שטיינמאן וזכר צדיקים לברכה

הזמנים לעיר לייקוואוד יצ"ו וערכו ע"י הרב משה ברוך קופמאן שליט"א

מוצאי שבת		יום השבת		ליל שבת		ערב שבת	
6:10	ג' כוכבים קטנים	8:52/9:33	סו"ז קרי"ש מג"א (לפי הופק) וגר"א	5:23	איסור מלאכה (בשעה"ד)	12:42	מנחה גדולה (חצי שעה לחומרא)
6:40	ע"ב דקות	10:25	סו"ז תפילה גר"א וגר"ז	5:26	שקיעת החמה	2:49	ט' שעות (להתחלת סעודה)
6:50/6:58	ר"ת ד' מילין לחשבון המעלות	12:10	חצות היום (סעודת שחרית להב"ח)	6:05	צאת ג' כוכבים (לקר"ש לפני הסעודה)	4:21/4:46	פלא המנחה (גר"א מג"א לפי אופק)
12:10	חצות הלילה למלוה מלכה	5:27	שקיעת החמה	6:11-7:11 (5:57-6:57 י"א)	מזל מאדים (למאן דחש ליה)	5:08	הדלקת נרות

וְתַקַּח מִרְיָם הַנְּבִיאָה אֲחוֹת אֶהֱרֹן אֶת הַתָּף בַּיָּדָה וַתִּצְאָן כָּל הַנְּשִׂימ אַחֲרֶיהָ בַּתַּיִם וּבַמַּחֲלָת: (בראשית טו, כ)

ברצוני להשיב על מאמרו של הרב משה ברוך קופמאן שליט"א בענין "דרכו של רש"י על התורה - אבותינו לא חטאו" (גליון פ' ויצא) החוזר ונשנה עם הוספות מהרב אברהם ברמן שליט"א (גליון פ' וישב) ועוד הפעם בגליון פ' ויחי.

המחבר שליט"א הציע שרש"י, באופן שיטתי למשך פירושו על ס' בראשית, העלים את עינו מתיאורי חטאי האבות הק' הנמצאים בחז"ל, דלא כדמצינו בפיוטים ובכתבי מפרשים אחרים. לדעתו, כוונת רש"י היתה חינוכית, כדי להשריש את ההערכה אל אבותינו הק'.

באמת כל היבט חדש בדרכי מפרשי המקרא - ובפרט של אב המפרשים רש"י הק' - הוא יקר וראוי לעלות על שולחן מלכים (מאן מלכי קוראי גליון "עלים"), ובפרט כשיצא מעט סופר מהיר של חכם מחוכם כמו המחבר שליט"א. אמנם מפני בקשת האמת, ובפרט לגבי ענין חמור כמו דרכי פרשנות המקרא, לא אמנע מלהביע את דעתי שבענין זה החטיא המחבר את המטרה. וזאת מפני שאין אף אחת מראיותיו עומדות בכור המבחן.

כנראה אישמטיתיה להרב המחבר היסוד הכי גדול בדרכו של רש"י בפירושו על התורה, מה שחוזר ונשנה בדבריו כמה פעמים. והיינו שאין מטרתו אלא לפרש את המקראות כפשוטן (א"ה ראה לשונו של הרב ווייסמאן שליט"א בגליון עלים פרשת בשלח). ואף שדרכו, דלא ככמה ממפרשי הפשט אחרים, להשתמש בדברי חז"ל מן התלמוד והמדרשים כדי לפרש את הפשט, בכל זאת אינו מעתיק מדבריהם אלא כדי לסלק את הקושיות הגלויות העומדין נגד הקורא המבחין של המקרא. וכידוע לכל, זו היתה עבודתם של מפרשי רש"י מאז ועד היום, לבאר איך כל טיפת דיו שנטפה מעטו באה לפרש איזה קושי או הערה בקרא. וזאת דלא כרמב"ן, שלא שם לנגד עיניו פירושים מצומצמים של המקרא בלבד אלא הרחיב בביאורים כלליים הנוגעים לפרשנות סוגיות המקרא, ולשם כך הביא מדברי רז"ל במדה גדושה. ועאכו"כ דלא כחז"ל עצמם במדרשיהם שבאו ללמדינו לקח, חכמה ומוסר כידם הרחבה על כל קוץ וקוץ של דברי תורה. ע"כ אין מן התימה אם רש"י לא הביא איזה מדרשים. אין

זה מטעם עיקרוני, שהרי לא הביא אלא אחוז קטנטן של כל המדרשים, וזה מפני שלא ראה בהן צורך כדי לקיים מטרתו: פירושי המקראות באופן רצוף. (ואף שיש למצוא רמזים דקים במקראות לדברי המדרשים, וכמו שמפרשים מפרשיהם, כל ישר הולך יודה שלא הרי דקדוקי המדרש כהרי דקדוקי רש"י.)

ובזה בלבד סרו באופן פשוט כמה מראיותיהם של הרב משה ברוך קופמאן והר"א ברמן. ליקרת הקיצור, הלא הם: בגליון ויצא: תוצאות העדפת יעקב את יוסף; למה הרעותם אותי. בגליון וישב: מחזיק באזני כלב; הסתרת פני משה. בגליון ויחי: ולא השיגו; נשיאת שתי אחיות.

ועל אלה שיש לבאר באופן יותר מפורט:

א. חטאי אברהם שגרמו לשיעבוד מצרים. כנ"ל, לא באו חז"ל והרמב"ן לבאר איזה פסוק אלא לבאר ענין כללי. ולגבי הפירוש של "במה אדע", פשוט לא נראה

לו לרש"י במשמעות פשטן של הדברים שהשעבוד בא בתור עונש על המילים הללו, שהרי מיד אחרי שאלתו אומר לו הקב"ה לקחת את הבהמות, המורה שזהו תשובתו. על כן פירש כמו שפירש. וגם משמעות הענין היא שבא הקב"ה לכרות את הברית על א"י, ורק חלק מזה שהתחלת התהליך תהיה בעיניו ארץ לא להם.

ב. אחר הדברים האלה של העקידה. המדרש שמביא הרשב"ם אינו אומר אלא שמה שכרת אברהם ברית עם אבימלך היה שלא כרצונו ית', ונענש עליו. אין במדרש שום רמז שעקידת יצחק באה כעונש עליה, אלא זהו חידושו של הרשב"ם העושה מן המדרש הזה סמך בעלמא. ע"כ אין שום מקום לתמוה למה רש"י העתיק פירושי התלמוד בבלי המפורשין להדיא על הענין, במקום לכוון אל חידושו המקורי של נכדו המתבסס על המדרש בדרך רחוקה.

ג. כיהו עינים של יצחק. הטעם שכתב רש"י פירושו הראשון (עשנן של נשי עשיו) הוא מפני שבזה מבואר סמיכות התיבות הללו לפסוק הקודם. ומה שכתב הפירוש השלישי (כדי לקחת את הברכות) משום שבזה מובן מקומו של פסוק זה בכאן, בתור הקדמה סבירה לכל הפרשה, וכדרך המקרא שמצינו במקומות אחרים. אכן, פירושו השני (בכית המלאכים) כנראה אין לו טעם על פי ההקשר והוא כולו מדרשי ואומר דרשני למה בחר בו רש"י יותר משאר ביאורי המדרשים. אמנם, האמת יורה דרכו, שכל הנראה פירוש זה לא יצא מעטו של רש"י אלא הוא תוספת מאוחרת, כמו שהעיר במהד' ברלינר שאינו נמצא בשני כת"י, וכן במהד' שעוועל שאינו בד"ר, ובמהד' אריאל הושמט לגמרי.

ד. כך עונים על המעוקות. מה שדילג רש"י על הקטע הזה של המדרש על אף שהביא משאר דבריו, הטעם פשוט משום שאין רמז לקטע זה בפסוק, וכל כוונת רש"י, כדרכו, היא להשתמש במדרש כדי לבאר את כוונת המקראות הסתומים.

ה. קום עלה. אינני מבין כוונת הרב קופמאן בזה, הלא רש"י הביא את זאת בפלפ"ה פ"א.

והמעייין ימצא כדברינו גם בדברי רש"י בנ"ך שציין להם הר"א ברמן. ויש להדגיש דוגמא אחת המורה בעליל על דברינו. זהו לגבי חטאו של דוד בחלוקת השדה, שהעיר רא"ב שרש"י הביא דברי חז"ל בפירושו לשמואל א' אבל לא לשמואל ב'. והטעם פשוט, שבש"ב אין שום דקדוק בפסוק שנוקקים לפרשו ע"י חז"ל, משא"כ בש"ב שהוקשה לרש"י התיבות המוקשים שם "ובקש ה' מיד איבי דוד", על כן הביא דברי רז"ל כדי לתרצם.

וכן יש לראות כזאת לגבי מה שהביא ר"א ברמן כ"יוצאים מן הכלל" שאכן כתבן רש"י, כגון לגבי הנחש, שהוצרך רש"י לזה כדי לבאר למה נעשה המופת בדרך כזה שנהפך לדבר המפחיד אל משה עד שהוצרך לברוח ממנו, החסר לו ית' אופני מופת יותר רגועים? (וכן הדבר לגבי הצרעת שבידו). לעומת כל זאת, הרב קופמאן בעצמו (בגליון ויגש) הביא מכמה מקומות שאכן פירש רש"י חטאיהם של השבטים ומשה. ואף שאולי יש לעשות חילוקים בין האבות לשאר גדולי התנ"ך, מה לנו לזאת? הלא אין שום בסיס לומר שהיתה לרש"י איזו שיטה כזאת. ובפרט שאף לגבי יעקב הביא הרב הנ"ל שליט"א מה שרש"י באמת העתיק דברי המדרש שנענש על הטמנת דינה.

שינוי האויר - barometric pressure. והארכת בזה כבר בעלים פרשת בראשית תשפ"ב (שנה ב גליון ג) ומשם תדרשנו. ובודאי כל זה בשעה"ד, אבל לכתחילה כבר כתב המשנה ברורה לפרוש ממלאכה כשליש שעה קודם שקיעה לצאת כל הדיעות. ובזכות שמירת שבת כראוי לו נזכה ליום שכולו שבת.

חידוד כי עצם עגולת השמש בכניסתו כשיעור ב' וחצי דקות כידוע (עיין במשנה ברורה סימן נח ע"פ גירסת הגר"א שלישי עישור שעה). א"כ יש לומר כאשר החמה מתחלת לשקוע הוי זמן תוספת דומה למש"כ הבעל התניא בסידורו שיעור ד' דקות משקיעה הנראית עד שקיעה אמיתית. זאת ועוד, שאפשר לשקיעה להתקדם מחמת

continued from page 2

ג' דקות, כי תוספת צריך שיעור הניכר כב' דקות [ותמכתי יתדותי בשו"ת אגרות משה חלק א סימן צו שמבואר שיעור ב' דקות]. וראה גם בסידור יעב"ץ (פרוזדור אות כג) שכתב שיעור ג' דקות. ולענין קושייתו דלפי שיטת הגאונים הא משנה מפורשת ב"ה מתירין עם השמש, אמרתי בזה דרך

זְכוּר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ (כ, ח). ופירש רש"י, "וכן פ תרוננו תנו לב לזכור תמיד את יום השבת, שאם נזדמן לך חפץ יפה תהא מזמינו לשבת". והקשה הרמב"ן, שדברי רש"י הם ע"פ שיטת שמאי הזקן בביצה (טז, א), אבל אנו ק"ל בכל מקום כבית הלל שלא היה נוהג כך, אלא אמר ברוך ה' יום יום והיה בוטח שימצא חפץ זה סמוך לשבת, ועל כן אין מקום להנהגה זו "מחד שביך לשבתך".

אחד. ואילו לבית הלל נתנו הכל בנר בלילה אחד ואותו נר היה מוסיף והולך בכל לילה. ואמר הרב שליט"א, שזה לשיטתם בענין הכנה לשבת, שלבית שמאי צריך לדאוג על העתיד וחילקו לשמונה חלקים, אבל לבית הלל ברוך ה' יום ויום ונתנו הכל בנר מיד לצורך היום.

אכן מפרשי התורה רש"י והרמב"ן באו לפרש הענין כפי פשוטו של מקרא, ובפשוטו משמע שבכל יום צריך לזכור את השבת. לכן רש"י מפרש כשמאי, ואילו הרמב"ן מפרש שבכל יום יאמר היום יום ראשון בשבת וכו'.

הרה"צ ר' אליעזר שצדורביצקי שליט"א עם ר' ישראל בלומנפרוט

ואמנם בעיקר קושית הרמב"ן דהלכה כבית הלל ולא כשמאי, יש לומר ע"פ דברי הביאור הלכה בהלכות חנוכה (סימן תרעא סעיף ב) שבדין מהדרין אפשר לעשות כשמאי, עיי"ש. ולפי"ד כאן נמי שמדברים על הידור בעלמא לחזק את השבת או מידת הבטחון, בחר רש"י בדברי שמאי, כי יש לזה מקום.

ולכאורה בזה זכינו לביאור בזמננו בצפרא דשבתא "חי ה' וברוך צורי", שברוב נוסחאות אומרים "אל ההרים אשא עיני כהלל ולא כשמאי", וראיתי מקשים על זה, למה מדגישים בזמננו שיעשה דלא כשמאי בזה שהיה מכבד את השבת. ויש מגיחים שצריך לומר 'כהלל וכשמאי' רוצה לומר שאעשה כהנהגת שניהם. ולגירסא דידן, יש מפרשים דקאי על מחלוקת הלל ושמאי בסדר

קידוש דקי"ל כבית הלל שמברך על היין ואחר כך על היום. אשר לפי"ד צריך לומר דקאי על קידוש הלילה אף שאומרים הזמננו בשבת בבוקר. וכן משמע קצת הלשון "ישלח מלאכו לפני ללוותי לוויה, בכוס ישועות אשא פני" דקאי על ליל שבת שהמלאכים מלוין אותו ואז הוא מקדש.

אבל לכאורה הביאור בזה, כי כל הזמננו מדבר בענין הבטחון בפרנסה, שאומרים ה' רועי לא אחסר וכו' נותן לחם לכל בשר לחם חוקי יטריפני". וזהו שממשיך הפייט "אל ההרים אשא עיני כהלל ולא כשמאי", שבענין הבטחון אהיה כמידת הלל ולא אצטרך לנהוג במידת שמאי. אבל לא בא ח"ו לומר שאין לעשות כשמאי מצד כבוד שבת, אלא הכוונה שאכבד את השבת על ידי מדריגה של ברוך ה' יום יום.

וכבר נשתברו הרבה קולמוסים בישוב שיטת רש"י, עיין שפתי חכמים שהביא תירוץ של מהרש"ל, והב"ח (סימן רנ) והט"ז (סימן רמב) מביאים מאור זרוע (הלכות ערב שבת סימן יח) שכתב דמצוה להכין מיום ראשון [מיום שני בשבת וכן בכל יום ויום יכין לשבת כמו שעשה שמאי הזקן, דבזו הלכה כבית שמאי. ויש אומרים דבאמת לא פליגי, והלל מדבר על דברים השכיחים שיכול לסמוך שימצא מחר, ואילו שמאי מדבר במי ש'מזדמן לו חפץ' משמע דוקא ביקר המציאות. אבל צ"ע דבגמ' מבואר שהרי זו מחלוקת. ובחתי"ס ביאר דלדינא מודה הלל לשמאי, אלא מידה אחרת היתה לו כדי לחזק הבטחון, ואילו לשאר אינשי שאינם במדריגת הבטחון של הלל יש להם לנהוג כשמאי.

ואחרי ככלות הכל אולי יש לומר בענין אחר. ובהקדם עוד קושיא, למה לא פירש רש"י ואף לא הרמב"ן כפשוטו דזכור את יום השבת קאי על קידוש היין כמבואר בפסחים (קו, א), והיא מצוה דאורייתא לזכור השבת בדברים. אלא נראה ברור כי ודאי כאן מירי בהידורים אשר כל אחד עשה כפי תכונת נפשו. שמאי נהג כפי דרכו לדאוג על העתיד, והלל כפי דרכו במהלך של בטחון.

[ובדרך פלפול שמעתי פעם מהרב אליעזר שצדורביצקי שליט"א, כי המהרש"א (שבת כא, ב) תלה את מחלוקת שמאי והלל בנר חנוכה אם פוחת והולך או מוסיף והולך, בתירוץ הב"י על הקושיא הידועה למה עושים חנוכה שמונת ימים. אשר לפי בית שמאי חילקו השמן לשמונה חלקים ולכן בכל לילה פוחת והולך חלק

עלה אור The Light at the End of the Week

Sefer Mayim Chaim, by Rabbi Menachem Mendel

ומשה עלה אל האלוקים ויקרא אליו הויה מן ההר לאמר כה תאמר לבית יעקב ותגיד לבני ישראל (יט, ג)

The asks: Why did משה approach ה' before he was called? First משה began to ascend. Then ה' called him.

The explains that this is a יסוד in being מזמין קדושה. A person needs to have a התעוררות down here first and then it creates a התעוררות above. "באתערותא דלתתא אתערותא דלעילא".

as an נאמן ויקרא אליו הויה—מדת הדין, משה approached מפרשים The "קרא אליו הויה" that's exactly when תמימות bring the פסוק—פסוק that explains these words of the פסוק—"הבא ליטהר מסייעין אותו".

Later on in the פסוקים, it says עשיתי למצרים "אתם ראיכם אשר עשיתי למצרים, ואשא אתכם על כנפי נשרים ואבא אתכם אלי" (יט, ד)

All that was mentioned above regarding "inviting kedushah" is the way the עולם was set up with its special system of

how things are normally run. The פסוק says "אבא אתכם אלי" Says the סדר הרגיל is for ה' said that although the אור החיים הקדוש ה' brought ה' to call out first and then ה' responds, here ה' brought ה' to call out first and then ה' responds, here ה' brought the התעוררות מישאל "close" to Him without any בני ישראל To a certain degree that is instilled in every single Yid. ה' did this although בני ישראל were מצרים in בני ישראל!

the double לשון פסוק of שמעו תשמעו, אם שמוע תשמעו, In the following פסוק of תורה, then there's a הבטחה that we will desire more and more and then תשמעו מעצמכם—you'll hear תורה, even תורה from inside yourself. You will rise and even higher than the מלאכים.

On the פסוק of שבת קודש and we should save every moment for מצוה and not for the complete purpose of physical relaxation and enjoyment. All these ideas come to life ויום פסוק explains that when the אור החיים הקדוש the פסוק says the words "שבת לה" this means that our ultimate perspective should be focused on רוחניות that we connect to on שבת and we should save every moment for מצוה and not for the complete purpose of physical relaxation and enjoyment. You have a שבת ימים with a תעבוד, and יום השביעי has its own "מלאכה" of making it a שבת לה' and not "מלאכה".

